

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **S. F.**, narozen X
bytem B. 40, B.
zastoupen advokátem JUDr. Ing. Liborem Kynclem, Ph.D.
sídlem Kaštanová 467/26, 586 01 Jihlava

proti
žalované: **Masarykova univerzita**, IČO: 00216224
sídlem Žerotínovo náměstí 617/9, 601 77 Brno

o žalobě proti rozhodnutí rektora žalované ze dne 2. 6. 2017, č. j. MU-IS/25484/2017/490617/FF-4

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 7. 8. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí rektora žalované ze dne 2. 6. 2017, č. j. MU-IS/25484/2017/490617/FF-4 (dále

těž „napadené rozhodnutí“ či „rozhodnutí rektora“), kterým rektor žalované zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí děkana Filozofické fakulty Masarykovy univerzity ze dne 23. 3. 2017, č. j. MU-IS/25484/2017/ 490617/FF-2 (dále též „rozhodnutí děkana“).

2. Rozhodnutím děkana bylo žalobci na základě § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění rozhodném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o vysokých školách“), ve spojení s čl. 15 odst. 1 písm. b) Studijního a zkušebního řádu Masarykovy univerzity, ve znění účinném do 31. 8. 2017 (dále jen „studijní a zkušební řád“), ukončeno studium ve studijním programu Psychologie (magisterský studijní program), obor Psychologie, a to z důvodu neukončení opakovaných předmětů zapsaných v minulém semestru.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce obecně odůvodnil žalobu tím, že jsou jak napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí děkana nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost, a měl za to, že došlo k vážnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem. Předmětná rozhodnutí také považoval za nezákonná.
4. V konkrétnostech se nejprve vyjádřil k tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí děkana. Žádným způsobem z něj nemá být patrné, jaký konkrétní požadavek vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu dle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách žalobce nesplnil. Z odůvodnění nijak nevyplývá, jaké konkrétní předměty neměly být ukončeny, kolik jich bylo, a v jakém semestru tyto předměty neměl splnit. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí děkana namítal také v souvislosti s tím, že v něm nikde není uvedeno, v čem konkrétně mělo spočívat „nikoliv řádné“ ukončení daných předmětů. Odůvodnění rozhodnutí děkana tudíž žalobce považoval za velmi povrchní a obecné, neboť se nijak nevypořádává s parametry konkrétního případu, což měl za rozporné s judikaturou Nejvyššího správního soudu.
5. Nepřezkoumatelnost a vnitřní rozpornost rozhodnutí děkana spatřoval žalobce dále v tom, že mu bylo studium ukončeno na základě čl. 15 odst. 1 písm. b) studijního a zkušebního řádu, avšak tento neobsahuje odkaz na čl. 21 studijního a zkušebního řádu, který měl žalobce dle znění odůvodnění rozhodnutí děkana porušit.
6. Dále namítl, že žalovaná zatížila řízení v prvním stupni vážnou procesní vadou, neboť žalobci nebyla zaslána výzva k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí o ukončení studia dle § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách ve spojení s § 68 odst. 1 písm. g) téhož zákona.
7. Napadené rozhodnutí pak již nemůže obstát, jelikož jeho podstatou je potvrzení rozhodnutí děkana, které je, jak bylo uvedeno výše, zjevně nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřoval také v tom, že z něj není zřejmé, co vlastně odvolací orgán přezkoumával. V napadeném rozhodnutí je totiž uvedeno, že rozhodnutím děkana bylo žalobci ukončeno studium dle čl. 12 odst. 1 písm. a) studijního a zkušebního řádu, přičemž o tomto ustanovení není v rozhodnutí děkana jediná zmínka.
8. Následně žalobce namítl, že se rektor žalované v odvolacím řízení dopustil procesní chyby, když pominul podstatný důkazní návrh vyjádřením Bc. P. M. – vedoucím pobočky, na níž žalobce absolvoval jeden z tvrzených neúspěšně ukončených předmětů.

9. Napadené rozhodnutí má být také založeno na nesprávném hodnocení důkazů týkajících se zdravotního stavu žalobce. Dle názoru žalobce nelze předložené důkazní prostředky paušálně odmítnout s tím, že vznikly až po zahájení řízení o ukončení studia, jelikož jeho zdravotní potíže jsou dlouhodobého a chronického charakteru. Obdobně nesprávně se rektor žalované vypořádal také s důkazy, které žalobce v odvolání předložil k prokázání tvrzení, že ukončil své mimoškolní aktivity a plně se věnuje studiu.
10. Naposledy měl žalobce za to, že napadené rozhodnutí nemůže obstát ani z věcných důvodů. K neúspěšnému ukončení předmětu PSA_035 namítl, že podmínky účasti v seminární výuce (jejíž nedostatek byl podkladem pro závěr o jeho neúspěšném ukončení) tohoto předmětu v případě jeho opakování nejsou dostatečně srozumitelně určeny. Žalovaná dovodila, že též při opakování zápisu předmětu je nutno absolvovat povinnou část výuky znovu, ačkoli toto ve svých vnitřních předpisech nikde nestanovila. Naopak, pakliže student určitou studijní povinnost (například povinnou účast) již splnil při předchozím zápisu, není nelogické se domnívat, že opakování zápisu slouží toliko k doplnění studijních povinností, které splněny nebyly. S ohledem na zásadu *in dubio pro mitius* je třeba se v případě výkladového rozporu přiklonit spíše na stranu mírnějšího a pro studenta vstřícnějšího řešení. Pokud jde o předmět PSA_050, zde byl neúspěch v jeho ukončení žalovanou dovozován z toho, že žalobce povinnou písemnou práci, kterou měl vyhotovit, nenahrál do elektronického počítačového systému univerzity, ale přinesl ji vytištěnou na papíře. V tomto postupu žalované žalobce spatřoval ryzí mechaničnost a přepjatý formalismus.

III. Vyjádření žalované

11. Žalovaná v rámci svého vyjádření ze dne 14. 9. 2017, které zdejšímu soudu došlo dne 21. 9. 2017, navrhla, aby soud žalobu pro její nedůvodnost zamítl. Ke konkrétním námitkám žalobce uvedla následující.
12. Z textu žalobcova odvolání i samotné žaloby jednoznačně vyplývá, že si je plně vědom toho, které opakovaně zapsané předměty neměl úspěšně ukončit. Pojem „ukončení předmětu“ je jasně definován v čl. 16 studijního a zkušebního řádu, se kterým je každý student povinen se seznámit a který je povinen ze zákona dodržovat (viz § 63 odst. 2 zákona o vysokých školách). Způsob ukončení předmětu je dále konkretizován ve studijním katalogu v popisu předmětu (viz čl. 4 odst. 4 písm. c) studijního a zkušebního řádu), s nímž je student seznámen při jeho zapisování. Z použití slovního spojení „úspěšně neukončil“ v odůvodnění rozhodnutí děkana je zřejmé, že nedošlo k ukončení předmětu způsobem, který je pro něj předepsán.
13. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí děkana v tom, že o ukončení studia bylo rozhodnuto dle čl. 15 odst. 1 písm. b) studijního a zkušebního řádu, přičemž toto neobsahuje odkaz na čl. 21 studijního a zkušebního řádu, který měl žalobce porušit, žalovaná konstatovala, že čl. 15 odst. 1 písm. b) studijního a zkušebního řádu uvádí, že se studium ukončuje „[...] ztrátou práva na zápis podle čl. 10 nebo čl. 12, [...]“. Z odůvodnění rozhodnutí děkana pak jasně plyne, že žalobci z důvodu řádného neukončení opakovaných předmětů nevzniklo právo na zápis do dalšího semestru. Ustanovení čl. 21 studijního a zkušebního řádu v sobě dále obsahuje odkaz na čl. 12 odst. 1 písm. a) citovaného řádu. Nevystává tak žádných pochybností o tom, jaké podmínky měl žalobce pro pokračování ve studiu nesplnit.

14. Dle názoru žalované z napadeného rozhodnutí jasně plynou úvahy, kterými se při rozhodování rektor žalované řídil, jaké skutečnosti posuzoval, k jakým výsledkům došel, i odkazy na příslušná ustanovení zákona o vysokých školách a studijního a zkušebního řádu.
15. Odmítla tvrzení žalobce o tom, že nebyla učiněna výzva k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Tato byla učiněna dne 7. 3. 2017, a to prostřednictvím elektronického informačního systému žalované, přičemž tato výzva měla být žalobcem přečtena následující den, tj. 8. 3. 2017.
16. Uvedla, že správní řízení v prvním a druhém stupni tvoří jeden procesní celek. Z toho důvodu může druhostupňový správní orgán rozhodnutí orgánu prvního stupně změnit, a je také oprávněn přistoupit k opravě některých vad řízení před správním orgánem prvního stupně a jeho rozhodnutí.
17. Žalovaná nesouhlasila s tím, že by se dopustila opomenutí důkazního návrhu žalobce, neboť se k tomuto v odůvodnění napadeného rozhodnutí rektor žalované vyjádřil. Současně také odmítla, že by nesprávně vyhodnotila důkazy obsažené zejména v žalobcem předložených zdravotních zprávách. Dva ze tří těchto „lékařských zpráv“ byly pouze záznamy o vyšetření (ultrazvukové vyšetření břicha a vyšetření krve žalobce), zcela bez výsledného zhodnocení zdravotního stavu žalobce lékařem. Poslední z dokumentů byl zdravotní záznam praktického lékaře o vyšetření, s diagnózou zánět nosohltanu. Těmito dokumenty tak žalobce svůj tvrzení dlouhodobě zhoršený zdravotní stav neprokázal.
18. K poslednímu bodu žaloby žalovaná uvedla, že podmínky pro řádné ukončení každého předmětu jsou jednoznačně stanoveny ve studijním katalogu v popisu předmětu. Ani studijní katalog ani studijní a zkušební řád nikde nestanovují jiné podmínky opakovaného zápisu předmětu, než při jeho prvním zápisu. Logickým postupem nelze dovodit nic jiného než to, že pravidla pro účast ve výuce jsou ve všech případech stejná, ať už jde o zápis první či opakovaný. Nakonec žalovaná konstatovala, že žalobce ve vztahu k neúspěšnému ukončení předmětu PSA_050 velmi zjednodušuje situaci, a že nepovažuje svůj postup za přehnaně formalistický, když v minulosti bylo žalobci uděleno v jeho studiu několik výjimek a byl upozorněn, že mu již další udělovány nebudou.

IV. Ústní jednání

19. Ve věci proběhlo dne 22. 10. 2019 před Krajským soudem v Brně jednání, a to za účasti žalobce, jeho právního zástupce a žalované.
20. Při přednesu žaloby vznesl právní zástupce žalobce řadu námitek, které nebyly obsahem jejího písemného vyhotovení ze dne 7. 8. 2017. Nově namítal, že z informačního systému žalované ani ze správního spisu není možné zjistit, na základě čeho bylo žalobci v daných předmětech uděleno negativní hodnocení, přičemž toto hodnocení mělo být žalobci v předmětu PSA_035 uděleno až po ukončení semestru podzim 2016. Z obsahu poznámkového bloku vedeného v informačním systému žalované, jehož printscreen právní zástupce žalobce předložil soudu, dovozoval, že žalobce z daných předmětů složil zkoušku a že byl hodnocen stupněm F nepřezkoumatelným způsobem. Následně upozornil, že na filozofické fakultě v dané době koloval neoficiální pokyn k tomu, aby byl žalobce v předmětech hodnocen negativně, neboť má být vyloučen za studia. Dle názoru právního zástupce žalobce nebylo jasné, zda žalobce v rámci opakovaně zapsaných předmětů hodnotila k tomu oprávněná osoba. Dále namítal, že byl rozhodnutím ze dne 29. 9. 2014 o udělení výjimky z povinného počtu kreditů, konkrétně v něm obsaženém

nepřezkoumatelném sdělení, že žalobci již další výjimka nebude udělena, uveden v omyl, na základě kterého již nepodával žádosti o udělení výjimky, ač by pravděpodobně mohl. Negativní hodnocení v předmětu PSA_050 bylo žalobci uděleno před koncem semestru podzim 2016, tudíž se dle právního zástupce žalobce jednalo o zhojitelnou vadu.

21. V rámci svého přednesu právní zástupce žalobce také zopakoval námitky, které byly obsaženy v písemném vyhotovení žaloby, přičemž některé z nich blíže rozvedl.
22. Po shrnutí obsahu soudního spisu a sdělení žalované, že setrvává na obsahu svých písemných podání, přistoupil soud k dokazování, kdy nejprve konstatoval, že nebude provádět dokazování obsahem správního spisu, neboť v rámci soudního řízení provádí jeho revizi. Účastníci řízení prohlásili, že mají za nesporný studijní a zkušební řád doložený žalovanou a výpis z internetových stránek is.muni.cz o kontrole studia žalobce. Soud následně provedl jako důkaz snímek obrazovky z informačního systému žalované (úřadovna – přehled spisů), obsah internetových stránek is.muni.cz obsahujících informace o předmětech PSA_035 a PSA_050 relevantních pro semestr podzim 2016 a snímek obrazovky z poznámkového bloku studenta – žalobce, který soudu předložil jeho právní zástupce.
23. Návrh žalobce na dokazování výsledkem matky žalobce, paní E. F., krajský soud zamítl, neboť jej shledal bezpředmětným, kdy jeho účelem mělo být dle samotného žalobce prokázání ryze subjektivního hodnocení přístupu žalobce ke studiu, které není žádným způsobem způsobilé změnit náhled na objektivní skutečnosti věci, které jsou doloženy ve správním a soudním spise. Zhoršený zdravotní stav žalobce v důsledku mononukleózy pak nebyl předmětem sporu v nyní projednávané věci.
24. Na závěr jednání účastníci řízení setrvali na návrzích ve svých předchozích písemných podáních, kdy v návaznosti na podání ze dne 21. 10. 2019 žalobce konstatoval, že nepožaduje náhradu nákladů řízení.

V. Posouzení věci krajským soudem

25. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl po nařízeném soudním jednání, neboť žalobce vyslovil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí děkana a napadeného rozhodnutí

26. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí děkana i napadeného rozhodnutí.
27. Zákon o vysokých školách upravuje ukončení studia v části páté nazvané Studium na vysoké škole v § 55 a § 56. Ustanovení § 55 zákona o vysokých školách upravuje řádný způsob ukončení studia úspěšným složením státní závěrečné zkoušky; oproti tomu § 56 stejného zákona upravuje ostatní způsoby ukončení studia, které lze považovat za neúspěšné ukončení studia neboli nedokončení studia na vysoké škole. Jedním z těchto důvodů je též případ, kdy student nesplní požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu. Tento důvod lze nalézt v ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách.

28. Studijní a zkušební řád Masarykovy univerzity § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách rozvádí ve svém čl. 15 odst. 1 písm. b), podle kterého se studium ukončuje ztrátou práva zápisu podle čl. 10, nebo čl. 12, nebo nesplněním podmínek podle čl. 22 a 22a, čl. 22b, čl. 31, nebo čl. 32.
29. Podle čl. 12 odst. 1 písm. a) studijního a zkušebního řádu je jednou z kumulativních podmínek získání práva na zápis do následujícího semestru v daném studiu (čl. 7 odst. 1) úspěšné ukončení všech opakovaných předmětů (čl. 21 odst. 1) zapsaných v bezprostředně předcházejícím semestru.
30. Ve vazbě k uplatněné námitce nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí je vhodné uvést ještě znění § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), dle kterého správní orgán v odůvodnění správního rozhodnutí uvede důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
31. Ač lze žalobci bezesporu přisvědčit v tom, že odůvodnění rozhodnutí děkana by mohlo být obsáhlejší, zdejší soud jej ve spojení s napadeným rozhodnutím nepřezkoumatelným neshledává. Děkan filozofické fakulty žalované v odůvodnění rozhodnutí o ukončení studia žalobce uvedl, že na základě kontroly studia žalobce ze dne 7. 3. 2017 bylo zjištěno, že žalobce úspěšně neukončil opakované předměty zapsané v uplynulém semestru podle čl. 21 studijního a zkušebního řádu, pročez bude žalobci podle čl. 15 odst. 1 písm. b) studijního a zkušebního řádu studium ve studijním programu Psychologie, oboru Psychologie na filozofické fakultě žalované ukončeno. Následně děkan ve svém rozhodnutí konstatoval, že z těchto důvodů nevzniklo žalobci právo na zápis do dalšího semestru. V rámci odvolacího řízení rektor žalované v napadeném rozhodnutí uvedl, že studium bylo žalobci ukončeno z důvodu nesplnění podmínek pro pokračování ve studiu podle čl. 12 odst. 1 písm. a) studijního a zkušebního řádu, jelikož úspěšně neukončil opakované zapsané předměty PSA_035 a PSA_050.
32. Z rozhodnutí děkana (které je třeba posuzovat vždy spolu s rozhodnutím odvolacím, neboť správní rozhodnutí obou stupňů spolu tvoří jeden celek – srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000-39, publ. pod č. 5/2003 Sb. NSS, nebo ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, či ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25, příp. ze dne 12. 6. 2019, č. j. 6 As 233/2018-74) je tak seznatelné, na základě jakých podkladů děkan rozhodnutí vydal, jakými úvahami se přitom řídil, z jakých předpisů vycházel i jak rozhodl. Konkrétně z napadeného rozhodnutí totiž jasně vyplývá, jaké požadavky vyplývající ze zkušebního a studijního řádu neměl žalobce splnit (úspěšné neukončení opakovaně zapsaných předmětů PSA_035 a PSA_050), o jaký konkrétní semestr se jednalo (podzim 2016) a v čem konkrétně spočívalo úspěšné neukončení daných opakovaně zapsaných předmětů (nedostatek v docházce a nedostatek v odevzdání požadované práce). Ostatně výše uvedené skutečnosti byly žalobci známy již z rozhodnutí děkana, neboť na tyto odkazoval ve svém podaném odvolání. Současně tyto skutečnosti vyplývají také ze správního spisu. Nelze tak ani přisvědčit námitce žalobce přednesené na ústním jednání před zdejším soudem, že se ani z napadeného rozhodnutí nepodává, jaké opakovaně zapsané předměty neměl žalobce úspěšně ukončit.

33. Z rozsudků Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 4 As 47/2006 a ve věci sp. zn. 9 As 8/2007, na které žalobce odkazoval v žalobě, vyplývá, že meritum předmětných řízení spočívalo v úplné absenci odůvodnění, k jehož doplnění rozhodnutím vydaným orgánem druhého stupně nedošlo, neboť v daných případech nedošlo k přezkoumání žalobou napadených rozhodnutí odvolacím orgánem. Citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu tak krajský soud vyhodnotil jako nepřiléhavá na nyní projednávanou věc.
34. Jak již podotkla ve svém vyjádření žalovaná a jak uvedl soud v bodě 29 odůvodnění tohoto rozsudku, čl. 12 odst. 1 písm. a) studijního a zkušebního řádu v sobě obsahuje odkaz na čl. 21 odst. 1, v němž je zakotvena povinnost studenta zapsat si znovu předmět, který neukončil úspěšně, a v němž je dále stanoveno, za kterých podmínek nevznikne studentovi právo zápisu do dalšího semestru studia. Stejně tak čl. 21 odst. 1 studijního a zkušebního řádu odkazuje na čl. 12 odst. 1 písm. a). Z rozhodnutí děkana ve spojení s napadeným rozhodnutím tak jasně vyplývá, na základě jakých konkrétních ustanovení studijního a zkušebního řádu bylo rozhodnutím děkana ve spojení s rozhodnutím rektora studium žalobce na filozofické fakultě žalované ukončeno.
35. Na základě shora uvedeného zdejší soud rozhodnutí děkana za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a pro nesrozumitelnost (vnitřní rozpornost) nepovažuje, a související žalobní námitky tudíž shledal nedůvodnými.
36. Jelikož žalobce navázal námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí na tvrzenou nepřezkoumatelnost rozhodnutí děkana, vyhodnotil soud i tuto jako neopodstatněnou. Jak již bylo uvedeno v bodě 32 odůvodnění tohoto rozsudku, rozhodnutí děkana a napadené rozhodnutí tvoří jeden celek, kdy odvolací správní orgán může odůvodněním svého rozhodnutí doplnit odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a tedy zamezit nepřezkoumatelnosti obou rozhodnutí. Rozhodně nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že každé nepřezkoumatelné správní rozhodnutí má odvolací orgán vždy zrušit a vrátit zpět. Nadto dle názoru zdejšího soudu rektor žalované nijak nedomýšlel nevyřčené úvahy správního orgánu prvního stupně, když skutečnosti, u kterých žalobce namítal jejich absenci v odůvodnění rozhodnutí děkana (tj. které opakovaně zapsané předměty neměl žalobce úspěšně ukončit a v jakém konkrétním semestru se tomu tak stalo) vyplývají přímo ze správního spisu a nejsou mezi žalobcem a žalovanou spornými, jelikož na tyto žalobce odkazoval ve svém odvolání a byl si tak důvodů úspěšného neukončení daných předmětů jednoznačně vědom. Obdobně se krajský soud staví také k námitce „překvapivého“ uvedení čl. 12 odst. 1 písm. a) studijního a zkušebního řádu v odůvodnění napadeného rozhodnutí, když tímto způsobem rektor žalované napravil to, že v odůvodnění rozhodnutí děkana toto ustanovení zmíněno nebylo. Krajský soud tak tvrzení žalobce o tom, že není zřejmé, jaké rozhodnutí odvolací orgán přezkoumával, vyhodnotil jako ryze účelové.
37. Soud souhlasí s žalobcem v tom směru, že jak rozhodnutí děkana, tak napadené rozhodnutí mohla být vyhotovena pečlivěji, přehledněji a obsáhleji. Není však toho názoru, že by se jednalo o rozhodnutí nepřezkoumatelná ať už pro nedostatek důvodů, či pro nesrozumitelnost.
38. Pro úplnost soud stručně uvádí, že námitku, kterou vznesl právní zástupce žalobce na ústním jednání, spočívající v neuvedení počtu kreditů, které měl žalobce za semestr podzim 2016 dosáhnout, považuje za bezpředmětnou. Žalobci totiž nebylo ukončeno studium

z důvodu nedostatečného počtu kreditů, ale pro úspěšné neukončení dvou jím opakovaně zapsaných předmětů.

Procesní vada – absence výzvy dle § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách

39. Zdejší soud se neztotožnil ani s námitkou spočívající v absenci výzvy k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí o ukončení studia dle § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách ve spojení s § 68 odst. 1 písm. g) téhož zákona.
40. Ustanovení § 68 odst. 1 písm. g) zákona o vysokých školách stanovuje, že vysoká škola rozhoduje o právech a povinnostech studenta ve věci nesplnění požadavků podle § 58 odst. 1 písm. b) stejného zákona.
41. Podle § 68 odst. 3 věty druhé a třetí zákona o vysokých školách je učinění výzvy vyjádřit se k podkladům rozhodnutí prvním úkonem vysoké školy ve věcech podle odstavce 1 písm. g) ustanovení § 68, přičemž vysoká škola může výzvu učinit prostřednictvím elektronického informačního systému vysoké školy.
42. Ve správním spise poskytnutém soudu žalovanou je obsažena výzva k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí o ukončení studia, kde se konstatuje, že kontrolou studia bylo zjištěno úspěšné neukončení předmětů zapsaných žalobcem v uplynulém semestru dle čl. 21 studijního a zkušebního řádu, pročez žalobci nevzniklo právo na zápis do dalšího semestru. V této výzvě byl také upozorněn na to, že mu předmětné studium na filozofické fakultě žalované bude ukončeno podle čl. 15 odst. 1 písm. b) studijního a zkušebního řádu, a byl současně odkázán na podklady pro rozhodnutí (pomocí hypertextového odkazu) s tím, že se k těmto může ve lhůtě pěti dnů ode dne doručení dané výzvy vyjádřit. Z listiny předložené zdejšímu soudu žalovanou (printscreen internetové stránky is.muni.cz, Úřadovna – přehled spisů), kterou soud provedl při ústním jednání jako důkaz, dále vyplynulo, že v souladu s § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách tuto výzvu žalovaná zaslala žalobci pomocí svého informačního systému dne 7. 3. 2017. Z dané listiny je dále možné seznat, že se s předmětnou výzvou žalobce seznámil dne 8. 3. 2017, neboť tento dokument v informačním systému otevřel.
43. Krajský soud tak má za prokázané, že žalobci výzva dle § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách byla řádně doručena, a tudíž shledal související žalobní námitku nedůvodnou.
44. Při ústním jednání před zdejším soudem žalobce rozvedl tuto svou argumentaci tak, že namítá také absenci výzvy k vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí rektora. K tomuto soud pouze stručně konstatuje, že správní spis byl před vydáním napadeného rozhodnutí doplněn pouze o podání žalobce, s jejichž obsahem již z povahy věci musel být seznámen. Rektor žalované tak postupoval správně, pokud žalobce k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí nevyzval, neboť v takovém případě se není k čemu vyjadřovat.

Vypořádání se s důkazy

45. Žalobce dále namítal, že rektor žalované opomenul jeho důkazní návrh vyjádřením Bc. P. M., který měl prokazovat, že v rámci spolupráce s Bc. M. žalobce dle svého tvrzení absolvoval jeden z tvrzených úspěšně neukončených opakovaně zapsaných předmětů (PSA_050). Předně zdejší soud uvádí, že danou námitku vyhodnotil jako námitku

nevypořádání jedné z odvolacích námitek, neboť jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, rektor žalované předmětné vyjádření jako důkaz provedl, avšak se k tomuto vyjádřil pouze ve vztahu k jiné námitce spočívající v tvrzení zanechání všech žalobcových mimoškolních aktivit.

46. Dále soud považuje tvrzení žalobce v žalobě za zcela zcestné, neboť v předloženém vyjádření Bc. M. pouze uvádí, že „[v] průběhu podzimu 2016 pro nás v rámci předmětu „Psychologie práce a organizace“ vytvořil inspirativní školení“. Vyjádření Bc. M. tak rozhodně neprokazuje úspěšné absolvování opakovaně zapsaného předmětu PSA_050, jelikož toto nijak nerozporuje skutečnosti, pro které bylo žalobci ukončeno studium, tj. že nesplnil podmínky pro zápis do dalšího semestru, neboť úspěšně neukončil opakovaně zapsané předměty, v daném případě konkrétně předmět PSA_050. Úspěšné neukončení tohoto předmětu totiž nespočívalo v kvalitě předmětného projektu, nýbrž v neodevzdání povinné písemné práce řádně, a tudíž v nedodržení podmínek úspěšného ukončení tohoto předmětu. Ve vyjádření Bc. M. nejsou uvedeny ani jiné skutečnosti, na základě kterých by musel soud dospět k závěru, že k úspěšnému ukončení daného předmětu došlo.
47. I pokud by soud odhlédl od všeho uvedeného výše v přechozím odstavci, je nutné poukázat na skutečnost, že studium bylo žalobci ukončeno nejen na základě úspěšného neukončení opakovaně zapsaného předmětu PSA_050, ale také předmětu PSA_035, ke kterému se posuzovaná námitka nijak nevztahovala. Žalované by tudíž nezbylo nic jiného, než rozhodnout tak, jak již rozhodla v napadeném rozhodnutí. Z toho důvodu krajský soud ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí nepřistoupil.
48. Krajský soud se také plně ztotožňuje s tím, jakým způsobem rektor žalované zhodnotil důkazy týkající se zdravotního stavu žalobce. Z obsahu správního spisu soudu v průběhu jeho studia na filozofické fakultě žalované ve vztahu ke stavu žalobceva zdraví vyplynulo následující.
49. Žalobce byl zapsán ke studiu v roce 2009. V první polovině roku 2013 došlo ke zhoršení žalobceva zdravotního stavu (srov. lékařské zprávy z ledna či května 2013). Další lékařská zpráva obsažená ve spise je až ze září 2014. Následně se ve správním spise nachází žádost žalobce o výjimku z počtu kreditů, kde sám žalobce uvádí, že v srpnu roku 2014 dostal infekční mononukleózu (výslovné diagnostikování mononukleózy však není v žádné z lékařských zpráv dodaných žalované žalobcem zmíněno). Této žádosti bylo nadto děkanem filozofické fakulty žalované vyhověno. Stejně tak bylo vyhověno žádosti o přerušení studia ze dne 20. 11. 2014, právě pro žalobcovy zdravotní problémy spojené s mononukleózou. Následně se ve správním spise nachází oznámení o návratu po přerušení ze dne 20. 1. 2015, ve kterém žalobce oznamuje, že se ke dni 1. 2. 2015 vrací do aktivního studia programu psychologie oboru psychologie. Poté již ve správním spise až do ukončení studia žalobce v březnu roku 2017, tj. po více než dva roky, není obsažena žádná informace o jeho zdravotním stavu.
50. Z výše uvedeného a z lékařských zpráv, resp. záznamů z vyšetření, které žalobce přiložil k odvolání proti rozhodnutí děkana, krajský soud nedospěl k závěru, že by žalobce dostatečně prokázal jím tvrzený dlouhodobě zhoršený zdravotní stav. Jak správně podotkl žalovaný, správním orgánům (a následně ani soudům – pozn. soudu) nepřisluší, aby z pouhých záznamů o vyšetření, ve kterých není obsažena diagnóza příslušného lékaře, samy dovozovaly odborné závěry o zdravotním stavu osob. Žalobcem předložené záznamy o vyšetření – sono břicha ze dne 3. 12. 2015 a laboratorní rozbor krve ze dne 23. 2. 2017,

na jejichž základě žalobce argumentuje na podporu svého tvrzení o dlouhodobě zhoršeném zdravotním stavu (nedostatečné fungování žlučníku a nedostatek vitamínu D v krvi), tudíž zdejší soud vyhodnotil jako neprůkazné.

51. Zdejší soud se dále ztotožňuje s argumentací rektora žalované uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí i v tom, že dvě ze tří žalobcem předložených zdravotních zpráv (záznamů o vyšetření) pocházejí z doby po vydání rozhodnutí děkana. Lze samozřejmě souhlasit s žalobcem v tom, že některá onemocnění jsou dlouhodobějšího charakteru a je možné z jejich zjištění usuzovat na jejich přítomnost i v době předcházející či následující. Avšak žalobce žádnou z těchto nemocí v době relevantní při rozhodování správního orgánu prvního stupně či odvolacího orgánu neprokázal, neboť mononukleózou trpěl nejméně dva roky před vydání rozhodnutí děkana, resp. rok a půl před posuzovaným semestrem a rozhodně nelze usuzovat na to, že více než rok (a to i s ohledem na početné žalobcovy mimoškolní aktivity) má být žalobcův zdravotní stav velmi tristní.
52. Žalobce při jednání ke svému zdravotnímu stavu pouze zopakoval argumentaci uvedenou v odvolání, tj. že kvůli velmi nízké hladině vitamínu D v krvi, která byla zjištěna vyšetřením provedeným v únoru 2017, byl jeho zdravotní stav na podzim roku 2016 velmi špatný. K tomu soud může pouze znovu zopakovat, že si nemůže dělat o zdravotním stavu úsudky pouze z tvrzení žalobce a kopie zprávy o laboratorním rozboru krve, který (ač zjištěnou hladinu vitamínu D v krvi žalobce označuje jako „nedostatek“) neobsahuje žádnou diagnózu o tom, jak se tento nedostatek projevuje na zdravotním stavu žalobce.
53. Nadto sám žalobce při ústním jednání uvedl, že zdravotní důvody jako stěžejní argumentaci v odvolání uvedl po konzultaci s „kamarádem právníkem“, což minimálně vede k úvahám o účelovosti tvrzení žalobce týkající se jeho zdravotního stavu.
54. Ve světle všech výše uvedených skutkových zjištění krajský soud uzavírá, že žalobce neprokázal tvrzené zdravotní potíže dlouhodobého a chronického charakteru, ze strany správního orgánu nedošlo k nesprávnému hodnocení relevantních důkazů a související žalobní námitka je tak nedůvodná.
55. Obdobně soud přistoupil i k vypořádání námitky spočívající v nesprávném hodnocení důkazů souvisejících s prokázáním tvrzení, že ukončil své mimoškolní (jakkoli profesně zaměřené) aktivity a plně se věnuje studiu. Veškerá žalobcem doložená vyjádření osob na podporu tohoto tvrzení jsou datována až k březnu resp. dubnu 2017 (kromě dvou, u kterých však datum vyhotovení absentuje), přičemž z jejich obsahu nijak nevyplývá, že by spolupráci s těmito osobami ukončil již na podzim roku 2016.
56. Krajský soud proto ani námitku nesprávného hodnocení důkazů vztahujících se k ukončení mimoškolních aktivit žalobce neshledal důvodnou.

Věcné důvody

57. Žalobce naposledy uvedl, že napadené rozhodnutí nemůže obstát ani z věcných důvodů, neboť je založené na nedodržení formálních pravidel, která ve skutečnosti neexistují.
58. Dle čl. 19 odst. 1 studijního a zkušebního řádu se kolokviem nebo zkouškou ukončují předměty, u nichž je podstatná část zátěže studenta soustředěna mimo dobu jejich výuky stanovenou týdenním nebo blokovým rozvrhem. Zkoušející je povinen zveřejnit požadavky pro ukončení předmětu před zahájením týdenní výuky, nebo před zahájením blokové výuky.

59. Podle čl. 19 odst. 3 studijního a zkušebního řádu může být podmínkou přihlášky ke kolokviu nebo zkoušce splnění požadavků v průběhu semestrální výuky. Výsledky hodnocení těchto požadavků mohou být zahrnuty do hodnocení kolokvia nebo zkoušky. Pro zveřejnění takových požadavků platí ustanovení odstavce 1.
60. Ustanovení čl. 9 studijního a zkušebního řádu k tomuto stanovuje, že účast ve výuce je pro studenty prezenční formy studia povinná, s výjimkou přednášek a konzultací. Podmínka účasti v jiných formách výuky podle odstavce 1 může být nahrazena jinými požadavky v případě, že tak stanoví popis předmětu [čl. 4 odst. 4 písm. c)].
61. Studijní a zkušební řád pak nikde neuvádí odlišné podmínky úspěšného ukončení při opakovaném zápisu předmětu od podmínek ukončení předmětu zapsaného poprvé.
62. Jak vyplynulo ze studijního katalogu předmětů, tj. popisu předmětu PSA_035, který provedl soud jako důkaz při ústním jednání, jednou z podmínek úspěšného ukončení daného předmětu byla aktivní účast na seminářích, a to min. 80 %. Mezi účastníky řízení před soudem přitom není předmětem sporu skutečnost, že se žalobce seminární výuky předmětu PSA_035 při jeho opakovaném zápisu účastnil pouze jednou, tedy nesplnil požadavek minimální účasti na seminářích.
63. Krajský soud se neztotožňuje s argumentací žalobce, že pokud splnil účast na semináři při prvním zápisu předmětu, logicky z toho vyplývá, že se nemusí dostavovat do výuky při jeho opakovaném zápisu. Naopak, ze studijního a zkušebního řádu i z logiky věci vyplývá, že při opakovaném zápisu student absolvuje předmět „nanovo“, tedy bez jakékoliv spojitosti s jeho prvním zápisem, kdy jej ukončil neúspěšně. Toto by ostatně žalobce, který jako student opakoval více než patnáct předmětů (jak vyplývá z kontroly studia žalobce, kterou mají účastníci řízení mezi sebou nespornou), a kterému byla udělena výjimka pro zápis do semestru podzim 2016 kvůli velmi podobné „kognitivní chybě“ (žalobce se domníval, že když splnil testy při prvním zápisu předmětu, nemusí tyto splnit při opakovaném zápisu), již mohl vědět. Tuto povinnost lze ostatně dovodit i z toho, že je dle studijního a zkušebního řádu účast studentů prezenční formy studia ve výuce povinná, a to bez ohledu na to, jestli mezi ním a garantem předmětu proběhla nějaká neoficiální domluva o jiném způsobu plnění si docházky (jejíž existenci žalobce není sto prokázat), nadto nepotvrzená vedoucím katedry (jak uvedl sám žalobce na ústním jednání před správním soudem). Soud zde tak neshledává žádný prostor pro uplatnění zásady *in dubio pro mitius*, neboť vysokoškolskému studentovi, tj. rozumně uvažující osobě, nemohly vyvstat žádné pochybnosti o tom, zda má seminární výuku opakovaně zapsaného předmětu navštěvovat znovu, či nikoliv.
64. Současně nelze souhlasit ani se zjednodušujícím popisem důvodu úspěšného neukončení předmětu PSA_050, který žalobce přednesl v žalobě. Žalobci je možné dát za pravdu v tom, že pokud by nesplnění podmínek předmětu spočívalo v pouhém nesprávném způsobu odevzdání písemné práce v rozporu s pokynem vyučujícího, dal by se tento postup žalované považovat za přepjatý formalismus. A to zejména i vzhledem k tomu, že způsob odevzdání nebyl uveden v popisu předmětu, jak vyplývá z internetových stránek is.muni.cz obsahujících informace o předmětu PSA_050, jejichž výpis soud provedl při ústním jednání jako důkaz. Avšak jak již bylo naznačeno v předcházejícím odstavci, v minulosti bylo žalobci na základě rozhodnutí o udělení výjimky pro zápis do semestru podzim 2016 ze dne 7. 10. 2016, č. j. MU-IS/93697/2016/413848/FF-3, povoleno druhé opakování jiného předmětu (PSA_025), neboť se dle jeho tvrzení dopustil „kognitivní

chyby“, a nesplnil při prvním opakovaném zápisu dva testy, neboť se domníval, že takto učinit nemusí. V rozhodnutí o výjimce bylo přitom uvedeno, že další žalobci udělena nebude. Krajský soud se tak plně shoduje s názorem žalované, že se žalobce měl dalších „kognitivních chyb“, vzhledem k obsahu rozhodnutí o výjimce, zvláště vyvarovat, přičemž takto neučinil.

65. Nelze ani přehlédnout tu skutečnost, že pokud žalobce (jak sám vypověděl na ústním jednání před zdejším soudem) donesl předmětnou seminární práci až k ústní zkoušce, nesplnil podmínky pro to, aby mohl být připuštěn ke zkoušce. Seminární práce totiž dle informací o předmětu uvedených na internetových stránkách is.muni.cz byla předpokladem pro to, aby student mohl ke zkoušce vůbec přistoupit. Je přitom logické, že pokud student donese požadovanou seminární práci až na ústní zkoušku, není zkoušející schopen se s jejím obsahem seznámit, a tudíž zhodnotit to, zda může studenta vůbec ke zkoušce připustit.
66. Na základě výše uvedeného krajský soud uzavírá, že i námitku nezákonnosti napadeného rozhodnutí pro jeho nesprávnost z věcných důvodů vyhodnotil jako nedůvodnou.

Ostatní námitky přednesené na ústním jednání před zdejším soudem

67. Právní zástupce žalobce přednesl na ústním jednání před krajským soudem dne 22. 10. 2019 množství nových žalobních námitek, které byly blíže rozvedeny v bodě 20 odůvodnění tohoto rozsudku.
68. Dle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.
69. Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. žalobce k žalobě připojí jeden opis napadeného rozhodnutí. Žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.
70. Žalobce sám v žalobě uvedl, že mu napadené rozhodnutí bylo doručeno dne 9. 6. 2017. Lhůta pro rozvádění žaloby o další žalobní námitky tak marně uplynula dne 9. 8. 2017. Vzhledem k tomuto a výše nastíněné zásadě koncentrace uplatňované v řízení před správním soudem vyhodnotil soud právním zástupcem žalobce přednesené námitky při ústním jednání jako opožděné, neboť neshledal důvody se jimi zabývat z úřední povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69).

VI. Shrnutí a náklady řízení

71. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí rektora žalované, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
72. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalované, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad

rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalované náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 22. října 2019

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu